

## **DESENCÍS**

La sala de reunions és buida, avui és la primera vegada que portarà el timó en un acte de presentació de la constructora escollida per executar el projecte de la fàbrica, és una qüestió purament formal. No m'he de preocupar -percep que alguna cosa se li remou interiorment.

Hauré de preguntar-li a secretaria si ha confirmat els que vindran de la constructora, no fos cas que faltessin cadires... i ampolletes d'aigua... o voldran cafè?, i gots, i papers i 'bolis' per prendre notes, o millor llapis, sí dels de mina... Aquella taula ovalada, llarga, envernissada de roure ben fosc...estic una mica neguitós -Gemma...!

Des de la comoditat de l'oficina li ha estat fàcil dissenyar, amb molts moments per pensar, podia gestionar els temps i organitzar al seu gust a l'equip de projectes, enginyers tècnics molt bons en les seves respectives especialitats.

És conscient del reconeixement dels seus superiors, especialment del cap d'enginyeria que l'avalat davant la direcció. Ha demostrat ser excepcional en el seu treball, en les seves idees creatives, en el seu domini del càlcul i en l'ascendència sobre el personal que forma part del seu grup de treball. No els puc defraudar -pensa-, ni a ells ni als meus companys.

Fa unes setmanes li van fer saber, l'han ascendit, l'han promocionat per dirigir les obres d'execució de la indústria farmacèutica que han estat concebent, imaginant, ideant, durant molts mesos. N'està orgullós, l'han felicitat, a ell i als companys.

De sobte, té un sobresalt. Vindrà el president del consell d'administració de la multinacional propietària de la fàbrica? Nota que se li accelera el batec del cor.

Sembla que tot ha anat mitjanament bé, però li ha quedat una sensació de no haver estat a l'altura. Ha estat dubitatiu, pot ser poc enèrgic i contundent? Nerviós. Reconeix que s'ha sentit cohibit per la presència del president -que l'ha volgut conèixer-, del seu director general, del director de la constructora, del conseller delegat, del cap de grup, del cap d'obra... tots el

miraven a ell, i ell es feia petit, no podia deixar de jugar amb el llapis i no podia parar de remenar el cul en la cadira.

Li ha quedat gravada la frase de comiat del 'mandamàs' de l'empresa, que li ha pres el protagonisme de la reunió: *muy buen proyecto, con este proyecto no tendremos ningún problema, la obra la haremos muy bien y dentro de los plazos estipulados. Sin ningún problema* -li diu en castellà, són de la meseta, com quasi totes les constructores nacionals- l'abraça i li dona uns copets a l'esquena. És sent com un ninot travat per aquell personatge 'xulesc'.

Té la responsabilitat directa de dirigir l'obra en el mateix emplaçament de l'execució, a partir d'ara el seu lloc de treball no serà la còmoda oficina, serà en un barracó amb els mitjans justos per dur a terme la feina. No podrà delegar en ningú determinades coses, son de la seva única atribució, autoritat i competència. Calor, fred, fang, pols, soroll, crits..., adeu a la vestimenta d'americana, camisa, corbata i sabates lluents..., ara pantalons gruixuts, anorac, capa de pluja, guants i sabates rígides de seguretat..., ah! i l'incòmode casc; és el que l'acompanyarà els propers dos anys que durarà l'obra. Comença a dubtar de que estigui preparat per assumir aquesta nova situació.

El criden urgentment a una reunió -molt important, li diu Gemma-, amb tècnics de la constructora que han vingut expressament de la seu central, en Madrid. Nota símptomes d'ansietat. Tots seriosos seuen al voltant d'aquella taula de roure, llarga... han vingut deu persones, enginyers de camins, enginyers d'estructures, arquitectes, aparelladors... i el paio que va dir *muy buen proyecto, ... no tendremos ningún problema*, que és el que porta la veu cantant. *Hemos recalculado la estructura i el edificio se cae* -li diuen secament a la vegada que empenyen cap a ell unes piles enormes de paperots amb els resultats que segons ells ha tret el programa de càlcul- *tenemos que incrementar hierro y mejorar la composición del hormigón. El presupuesto se va a incrementar un 20% y el plazo... el plazo lo tenemos que acabar de estudiar pero serán unos tres meses más.*

S'autoinculpa, no he vigilat prou -és diu a si mateix-, no es sent preparat per afrontar aquesta situació, està fora de la seva àrea de confort. Es sent insegur i molt dubtós de les seves capacitats. La ment se li queda en blanc. Està desconcertat.

L'empresa propietària mostra la seva preocupació i manifesta la total desconfiança. Rep una inquietant trucada telefònica del president.

Li fan arribar l'informe de la revisió del càlcul estructural que ha fet enginyeria. És correcte, no hi ha cap error. Maleits..., maleïts! -exclama-, la pela!, la punyetera pela!, aquestes empreses grans són de mal fiar. Maleits! M'han volgut enganyar!

En l'obra es troba perdut i aclaparat, el que està vivint és molt diferent del que havia imaginat. Ha de prendre decisions ràpides. La constructora pressiona, no li posa fàcil; fa tots els possibles i més per presentar reformats de projecte i factures addicionals. Tot són problemes, creats, ficticis, artificials..., però allí estan, dins el seu barracó. No té capacitat per resoldre aquests conflictes, no té temps per pensar, la planificació de l'obra no es pot veure alentida. Es sent intimat, no sap, no pot, enfrontar-se als problemes tècnics, constructius, econòmics i de control del temps, la gestió del personal d'obra... que diferent és al d'oficina.

Està pressionat, cert, i no sap en sortint-se'n. Un retard en l'entrega de l'obra pot tenir conseqüències imprevisibles, un augment de costos no serà assumible... i les coses han de fer-se bé.

No ha pogut o no ha sabut atorgar-se la suficient confiança per liderar amb èxit aquest projecte de construcció. Vol tornar amb el seu equip de disseny, a l'aixopluc de l'equip. Esta decebut i ha decebut a tots els que hi van confiar en ell.

Ha quedat atrapat pels postulats del principi de Peter: tothom tendeix a ascendir fins a arribar al seu nivell d'incompetència.

*CAMETA*